

Střet lidí z různých vrstev bývá dobrý materiál, říká Štindl

Rozhovor

LUKÁŠ DUBSKÝ

Má na svém kontě mnoho českých premiér nových divadelních her. Víc než klasika totiž režiséra **PETRA ŠTINDLA** zajímají hry ze současnosti, u nichž ještě není výraznější inscenační tradice. Ve Východočeském divadle Pardubice připravil hru Jiřího Havelky Společenstvo vlastníků.

Ve východních Čechách působíte celkem často. Na repertoáru Klicperova divadla v Hradci Králové máte v současnosti čtyři inscenace. Jak došlo k vaší spolupráci s Východočeským divadlem?

Oslovila mě dramaturgyně Jana Pithartová, která viděla některé moje inscenace. Našli jsme vhodný termín a pak jsme začali vybírat titul. Původně to mělo být něco vážného, ale říkal jsem si, že v Pardubicích mají komedie tradici, tak se mi zdálo příhodnější zvolit tento žánr. I když Společenstvo vlastníků není jen komedie.

Překvapilo vás, že má tohle dílo pevný text? Protože režisér Jiří Havelka obvykle pracuje spíše tak, že nechává velký prostor pro improvizaci herců.

Četl jsem tu hru v časopise Svět a divadlo, ale myslel jsem si, že to může být jen záznam představení. Když mi ale přišla nabídka této hry z divadelní agentury, pochopil jsem, že je to skutečně pevný text. Hned jsem po tom skočil, jen

jsem měl strach, aby se to ho jinde nechopili dřív.

Hra se odehrává na schůzi vlastníků bytových jednotek, což je situace, kterou dost diváků dobře zná.

Máte i vy osobní zkušenosti se schůzemi SVJ?

Kupodivu ne. Nejsem vlastník, ale mám zkušenost s jinými schůzemi. Pro mě je zajímavé, že výběr lidí na takové schůzi je vyloženě nahodilý a jde napříč ekonomickou, společenskou i inteligenční vrstvou obyvatel. Střet těchto lidí pak bývá velmi dobrý materiál.

Co vás na Havelkově hře nejvíc zaujalo? Je to téma rozdělené společnosti, ve které se lidé nedokáží na ničem dohodnout?

Repliky jsou strašně vtipné. Pro herce to musí být lahůdka, jak postupně

mohou odhalovat charakter svých postav. Vede to k řadě komických situací, i když to má i temnější tóny. Ale nic fatálního se nestane. Nikdo neumře.

Hradecké a pardubické divadlo jsou od sebe vzdálené jen asi 20 kilometrů, ale skladbou repertoáru se od sebe dost liší. Můžete nějak srovnat rozdíly v práci pro tato dvě divadla? Nebo se to moc neliší?

Abych si nenaběhl (smích). Klicperovo divadlo je flexibilnější, střídaly se tam různé éry, takže je emočně rozkmitanější, změny a odchody jsou tam dramatictější. Je ale poznat, že lidé tam dokáží skoro cokoliv, a to velmi rychle. Východočeské divadlo je více institucionalizované, je tu skvělý servis na profesionální úrovni. Pardubice víc působí dojmem

velkého divadla, Hradec má v sobě něco ze studiové scény. Ani jedno není špatně. Myslím si, že se obě divadla hezky doplňují, necítím mezi nimi žádnou řevnivost.

Režiroval jste skoro po celé republice, od Chebu až po Opavu. Je pro vás zajímavější pracovat s různými hereckými soubory než být v angažmá v jednom divadle?

To je těžká otázka. Jak stárnu, tak si říkám, že by pro mě bylo pohodlnější být někde kmenovým režisérem. Dvakrát jsem byl v angažmá, ale většinu času jsem na volné noze. To je výhodnější v tom, že člověk zodpovídá jen za svou inscenaci. Nevýhodou je, že nemůže nijak ovlivnit chod divadla, kde pracuje. Být v angažmá znamená větší administrativní zátěž.